

uudtømmeligt Kraftvæld, der vil kunne omskabe netop vore hidtil fattigste Egne til et sandt Eldorado. Det klinger jo næsten som et Eventyr!»

Det var ikke ret vel muligt for de andre at bevare Tavsheden længer, og det var Eybert, som følte sig kaldet til at bryde den.

»Ja Eventyrdigtning, kære —« sagde han med et Smil. »Den har vi jo overhovedet aldrig haft Mangel paa hertillands.«

»Hør!« lød det med et Løvebrøl henne fra Kandidat Balling, der imidlertid var kommen tilstede, og hvis Blodtørst øjeblikkelig vakttes, naar han hørte nogen blive røst.

»Det er og har jo desværre altid været vor Nationalskavank« — vedblev Eybert opmuntret af denne Tilslutning, — »at vi aldrig har kunnet komme ud over det barnlige Standpunkt, der karakteriseres ved, at man føler Tilfredsstillelse ved at bygge Luftkasteller. Og det har sandelig — baade politisk og kommercielt — været os en dyr Passion. Det er en evig Sandhed, hvad Nathan engang skrev i en Nekrolog over et forulykket Subjekt af hans Bekendtskab: man fødes, lever, ældes og dør som Fantaster i dette Land!«

Aron Israel sad lidt og pillede ved sit tynde Hageskæg. Saa sagde han, ligesom undskyldende:

»Ja — mon der dog ikke skulde være nogen Overtro deri ogsaa? Jeg mener . . . holder ikke